

Jak to bylo ve stanu

Zpráva o tom, že Jerry začal chodit se spolužačkou Luckou, byla nečekaná a senzační. Nikdo jiný z řad Sveřepých šakalů úspěch tohoto typu zatím nezaznamenal, a tak jsme mu malinko záviděli a moc přáli, aby jim to vydrželo. Bylo nám jasné, že to ti dva vůbec nebudou mít jednoduché, protože se vídali jen ve škole v přítomnosti spolužáků a pedagogů, takže museli zachovávat stoprocentní dekorum. Jakékoli Lucčiny mimoškolní aktivity potírali její přísní rodiče hned v zárodku, a tak obě hrdličky musely čelit stupňujícímu se tlaku hormonů bez možnosti řešit situaci přirozenou cestou.

Velmi nás proto překvapilo, že se Luce podařilo zařídit si víkendový pobyt v naší společnosti. Ukázalo se, že na věc šla chytře a místo horování o výletu s partou spolužáků doma nadšeně oznámila, že jí školní turistický oddíl mimořádně nabídl možnost přidat se k jeho členům na dvoudenní výpravu. To asi rodičům připadalo jako dostatečně oficiální akce s odborným dozorem, takže dceři bez řečí vyšli vstříc.

Nabídli jsme Jerrymu, že mu osadní flek na víkend přenecháme a my ostatní zůstaneme doma nebo pojedeme jinam, ale odmítl. Prý nám to nemůže udělat, nechce trhat partu, a navíc Lucka nemá v jeho zálesácké schopnosti až takovou důvěru, aby jela jen s ním. Alespoň jsme mu tedy slíbili, že z naší strany může počítat s maximálním soukromím.

Páteční cesta vlakem byla v pohodě, s Luckou se povídalo dobře, na všechno se vyptávala a všechno ji zajímalo. Samozřejmě jsme se neopomněli mezi řečí tu a tam zmínit o tom, co kdy Jerry dokázal úžasného a jaký to je mrštný, bystrý, odvážný a chytrý hoch. Bylo vidět, že jí to imponuje. Jerry ovšem většinu cesty mlčel a snažil se držet obrovskou krosnu, aby se o ni nikdo z civilních cestujících nepřerazil. Ani jsme se ho raději neptali, co všechno s sebou veze.

Kvůli Luce jsme nasadili o něco pomalejší tempo než obvykle, takže jsme na flek dorazili až za šera. Těm dvěma jsme oznámili, že jdeme chystat dříví na oheň, a nechali je jejich osudu. Když jsem se na kraji lesa ohlédl, nevěřil jsem svým očím: Jerry zrovna tahal z batohu cosi světle modrého, co svou neforemností a rozměry připomínalo nejvíc asi cirkusový stan. Zavolal jsem na něj, jestli nebude při stavění potřebovat pomoc, ale tvářil se, že to v pohodě zvládnou ve dvou, protože si doma pečlivě nastudoval přiložený brožovaný návod k sestavení.

Když jsme se vraceli s ulovenými souškami, Jerry zrovna zapínal poslední zipy jejich haciendy. Uvnitř se chvíli různě šoupalo, šustilo a šeptalo a po několika minutách se začalo ozývat čím dál výraznější přerývané dýchání. Šerif Borůvka nám ukázal palec nahoru a pokračovali jsme v přípravě pagody uprostřed kruhu z kamenů, jako by se nechumelilo. Po nečekaném dívčím výkřiku „ááá“ jsme se na sebe navzájem usmáli, jaký je ten náš Jerry chlapík. Pak jsme ale sborově ztuhli jako sochy – to když tentýž hlas pokračoval se stejnou intenzitou: „No tak snad přestaneš nafukovat tu karimatku a pomůžeš mi vymotat vlasy z té pitomý přezky, ne?“